

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. ХАСКОВО, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

като разгледа докладваното от МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20235600500020 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.435 ал.1 т.3 от ГПК.

Образувано е по жалба на вискателя С. О. Т. по изпълнително дело №397/2022г. по описа на ДСИ при РС-Хасково срещу постановление от 02.12.2022г. на ДСИ за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433 ал.1 т.1 от ГПК.

Жалбоподателят поддържа, че задължението по изпълнителният лист, по който е било образувано изпълнителното производство не е изплатено изцяло. Не били изплатени дължимите суми за адвокатски разноски посочени в молбата за образуване на изпълнителното дело на обща стойност 1010лв. В тази връзка поддържа, че върху присъденото обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ не се дължи данък, поради което оспорва представените от длъжника платежни и счетоводни документи в изпълнителното производство.

Длъжникът Основно училище „Христо Ботев“-с. *** чрез процесуалният си представител оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност. Поддържа, че в случая сумите, за които бил издаден процесния изпълнителен лист, са били платени от длъжника преди образуване на изпълнителното дело.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК държавният съдебен изпълнител излага доводи за неоснователност на жалбата. Твърди, че в случая разноските на вискателя били изплатени преди образуване на изпълнителното дело, поради което били налице

предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК за прекратяване на изпълнителното производство.

Хасковският окръжен съд след преценка доводите на страните и обсъждане на събраните по делото доказателства поотделно и взети в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата с правно основание чл.435 ал.1 т.3 от ГПК е подадена против подлежащо на обжалване действие на държавен съдебен изпълнител-прекрятяване на изпълнително производство, от активно легитимирана страна-взискател по изпълнението, в законоустановения срок и е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Изпълнително дело №397/2022г. по описа на ДСИ при РС-хасково е образувано на 16.11.2022г. по молба на взискателя С. О. Т. въз основа на изпълнителен лист от 30.11.2017г.взискателят е претендирал заплащането на присъдените в изпълнителния лист разноски, а именно: 450 лв., разноски за платено адвокатско възнаграждение; 500 лв. направени пред въззивната инстанция разноски и 60 лв.-разноски за адвокатско възнаграждение пред ВКС.

На 28.11.2022г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение .на 30.11.2022г. пред ДСИ е постъпила молба вх.№439, с което длъжникът е поискал прекратяване на изпълнителното производство и е приложил платежни документи за изплащане на дължимите суми по процесния изпълнителен лист, включително и за разноските. ДСИ е уважил молбата и след преценка на приложените към същата писмени доказателства с постановление от 02.12.2022г. е прекратил изпълнителното производство по изп.д.№397/2022г. на основание чл.433 ал.1 т.1 от ГПК. Именно това постановление е предмет на обжалване в настоящето производство .

В настоящият случай длъжникът в хода на образуваното изпълнително производство е релевирал искане за прекратяването му на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК.

Според нормата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК изпълнението се прекратява с постановление, когато длъжникът представи разписка от взискателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за взискателя преди образуване на изпълнителното производство. Да се прекрати изпълнителният процес като правоотношение, означава да се погасят правото и властта да се искат и извършват изпълнителни действия, както и задължението те да се извършват и понасят. Посочената разпоредба съдържа изчерпателно посочване на хипотезите, при осъществяването на които е налице основание за прекратяване на изпълнителното производство. И това е така, тъй като със същата се предоставя по изключение на несъдебен орган правораздавателна компетентост по разрешаване на спорни права, което изключва разширителното ѝ тълкуване. Общата идея на нормата е защитата на длъжника по реда на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК да се основава на твърдение за правопогасяващи възражения, основани на факти, установени със сигурни доказателства. Хипотезата е ограничена до безспорни обстоятелства, а именно плащане на

парично вземане, удостоверено в автентична разписка от кредитора или сигурен платец (пощенска станция или банка). При тълкуването на нормата се налага извод, че в тази хипотеза пречката за принудително изпълнение се свързва само с недобросъвестност на вискателя, който е упражнил правото си, въпреки че задължението е било доброволно изпълнено.

Процесуалният закон въвежда като достатъчно изискване сумата да е внесена за вискателя и обстоятелството дали той е получил внесената за него сума в пощенската станция или в банката е ирелевантно за прекратяване на изпълнението. Достатъчно е да се установи, че вискателят има право да се разпорежда със сумата, за което следва да е надлежно уведомен. След внасяне на сумата по банковата сметка на кредитора (в хипотеза, при която сумата е внесена директно по банковата сметка на длъжника), длъжникът вече не може да се разпорежда с нея, а това право преминава върху вискателя от този момент, поради което е без правно значение кога последният ще го упражни. В тази хипотеза основателността на искането по чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК е обусловено единствено от представяне на доказателства само за факта на внасяне на сумата по банковата сметка на името на вискателя. В хипотеза, когато длъжникът нарежда паричен превод на името на вискателя, приложение намира изискването на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК за доказване не само на внасянето, но и на получаването на сумата от вискателя. За да бъде прието, че плащането на парична сума чрез внасянето по банкова сметка е с погасителен ефект, е необходимо то да бъде извършено по банкова сметка на длъжника, както и да се представят доказателства, че сметката на кредитора е заверена- аргумент от нормата на чл. 305 ТЗ.

В разглеждания случай от представените по делото платежни нареждания от 06.03.2018г. и от 12.01.2018г. се установява, че сумите, предмет на издадения в полза на вискателя изпълнителен лист, са били заплатени ,включително и разноските след приспадане на дължимия данък върху присъденото от съда обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ. Оплакванията на жалбоподателят,че върху присъденото обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ в изпълнителният лист не се дължи данък са неоснователни, тъй като това вземане на вискателя не попада в изключенията за необлагаем доход по смисъла на чл.13 и чл.24 ал.2 т.8 от ЗДДФЛ. Тъй като плащанията на длъжника са извършени преди образуване на изпълнителното производство на 16.11.2022г., следва да се приеме ,че са налице предпоставките на нормата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК за прекратяване на изпълнението.

Приключването на изпълнението по чл. 433, ал. 2 ГПК е обусловено и от погасяване на задължението за дължимите разноски по изпълнението. Съдът счита, че процесните изпълняеми права са били погасени от длъжника преди образуване на изпълнителното производство. А след като длъжникът е изпълнил доброволно задълженията си преди инициране на изпълнителното производство, то настоящият съдебен състав приема, че има основание за отпадане на отговорността му за направените разноски от вискателя, в това число и за процесуално представителство, защита и съдействие, както и за начислените такси по ТТРЗЧСИ.

Изложените по-горе съображения мотивират съда да приеме,че подадената жалба

като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на вискателя С. О. Т. по изпълнително дело №397/2022г. по описа на ДСИ при РС-Хасково срещу постановление от 02.12.2022г. на ДСИ за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433 ал.1 т.1 от ГПК,като неоснователна и недоказана.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____